

private Erhvervsforhold for Tiden og ganske særlig til de Forhold, som hersker indenfor Landbruget, forstaar jeg ikke, at man kan mene, at det skulde være Tidspunktet til at gaa til en Lønforhøjelse for disse Tjenestemænd. Jeg tror, jeg tør garantere den højtærede Minister for, at naar vi naar næste Aars Skatteopgivelse, vil der ikke være 5 pCt. af den danske Gaardmandsstand, som sidder med en saadan Indtægt, som de alleryngste Præster nu har, og saa tror man endda, at man kan gaa ind paa en Lønforhøjelse som denne. Jeg vil nedlægge Protest mod en saadan Ordning i Øjeblikket.

Der er indført en ganske lille Lønforhøjelse for Døvtummepræster. Det skal jeg ikke indvende noget imod; jeg indrømmer, at Forholdene her er af en noget anden Karakter end andre Steder.

Det drejer sig altsaa om en Lønforhøjelse for omtrent Halvdelen af Præsterne. Jeg ved for Resten ikke, hvorledes man vil bære sig ad, naar Talen er om de Præster, som i Øjeblikket findes i 2den Klasse, men som lønnes efter 3die Klasse. Der er jo en hel Del yngre Præster, som, fordi de ikke er gamle nok, faar 3die Klasses Løn, skønt de sidder i 2den Klasses Embeder. Jeg ved ikke, hvorledes man vil behandle dem, om man kan føre dem ind i den saakaldte Fællesklasse, som man nu er i Færd med at etablere. Jeg har forsøgt at komme til Klarhed over det gennem de Forhandlingener, der har været ført i Folketinget, og særlig har jeg set efter, hvad den højtærede Minister har sagt. Jeg har siddet og filosoferet over det, men jeg kan ikke rigtig blive klar over, hvorledes den højtærede Minister ser paa Sagen. Den højtærede Minister svarede paa et Spørgsmaal, som blev stillet i Folketinget, følgende: „Maa jeg dertil føje den Oplysning til det ærede Medlem Hr. Povlsen, at jeg maa mene, at den Mand, der i Øjeblikket sidder i 2den Klasse, men er for ung til at hæve Klassens Løn og derfor efter denne Lovs Bestemmelser skal gaa over paa Fællesklassens Løn, efter mit Skøn i Kraft af selve Lovens Bestemmelser forbliver paa Fællesklassens Løn.“ Her hævder altsaa den højtærede Minister, at han bliver i Fællesklassen, men saa føjer han til: „Det forekommer mig, at han utvivlsomt, naar denne Bestemmelse indføres i Loven, kan gøre Krav paa at bevare 2den Klasses Løn.“ Jeg har filosoferet over dette, men jeg finder, at Ministerens Ord staar i direkte Modstrid med hinanden. Jeg forstaar ikke, hvorledes det er muligt, at han skal gaa over i Fællesklassen, men desuagtet har

Lov til at bevare 2den Klasses Løn. Er Forholdet ikke det, at den Mand, som sidder i et 2den Klasses Embede, men som ikke hæver Klassens Løn, fordi han ikke er gammel nok, paa et senere Tidspunkt kan gøre Krav paa at faa 2den Klasses Løn, eller kan man uden videre flytte ham over i Fællesklassen?

Jeg skal endnu kun gøre nogle faa Bemærkninger, da jeg er klar over, at det vilde være heldigt, om vi kunde komme til en Afslutning af Forhandlingen i Dag.

Med Hensyn til Kirkesangernes Løn, som man har nedsat, hvor der ikke findes Gudstjeneste hver Søndag, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig at være en rimelig Ordning, man her har truffet.

Med det saakaldte Huslejetilskud er man inde paa noget fuldstændig nyt; det er i Virkeligheden et helt nyt Princip, man her vil indføre, og jeg vil gerne understrege det Spørgsmaal, som den ærede socialdemokratiske Ordfører fremkom med, om man har tænkt over Konsekvensen heraf. Der findes jo indenfor alle Kategorier af Tjenestemænd Folk med Tjenesteboliger, men man har ingen med Huslejetilskud — det er aldrig faldet os ind, at det ogsaa skulde være muligt at give et saadant. Jeg ved ikke, hvorledes man vil være i Stand til at give Præsterne et Huslejetilskud, medens man nægter andre Tjenestemænd noget tilsvarende. Jeg kan ikke forstaa, med hvilken Begrundelse man vil gøre det. Dertil kommer den Vanskelighed, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne omtalte, at her i København vil et Menighedsraad kunne paaligge Medlemmerne af Menigheden en ekstra Udgift til denne Husleje, og jeg vil jo tro, at naar man gaar ind paa at give Huslejegodtgørelse til en enkelt, vil det ikke kunne undgaas, at alle Præster kommer og vil have Huslejegodtgørelse. Det er jo fuldstændig rigtigt, at „særlige Forhold“ er en Begrundelse, der kan anvendes i stor Udstrækning; der vil ikke være en eneste Præst her i København, som ikke kan paaberaabe sig, at der foreligger særlige Forhold, som gør, at netop han nødvendigvis maa have Huslejegodtgørelse. Derfor tror jeg, at dette er en Bestemmelse, som ikke alene er urimelig, men som vil virke fuldstændig umuligt, og hvis Konsekvenser hverken den højtærede Minister eller nogen anden i Øjeblikket er i Stand til at overskue. Der- som det endda havde været saadan, at det var den enkelte Menighed, der skulde betale, var det maaske ikke slet saa farligt, selv om Konsekvensen udmærket godt kan